

Arrest

nr. 164 795 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, afkomstig uit Najaf, waar u geboren bent op 08/01/1989. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine.

In juni 2013 begon u samen met een vriend als alcoholsmokkelaar te werken. Uw werk bestond er in leveringen naar klanten te brengen. Nadat u twee maanden had gewerkt ontving u een dreigbrief van onbekenden waarin werd duidelijk gemaakt dat u diende te stoppen met alcohol te verkopen, zoniet zou u gedood worden. Hier gaf u, ondanks aandringen van uw vader, geen gehoor aan. Eén of twee dagen later werd u aangevallen door drie mannen op straat. Zij vielen u aan met messen en verwondden u aan uw schouder, rug en hoofd.

U bracht hierdoor twee dagen in het ziekenhuis door en besliste te stoppen met dit werk. Begin januari 2014 hervatte u uit financiële overwegingen het werk als alcoholsmokkelaar voor dezelfde vriend. Na

drie maanden bezochten uw belagers, aanhangers van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haqq, uw stamleider om uw gedrag aan te kaarten. De stamleider contacteerde uw vader, waarop uw vader uw twee oudere broers beval om u te zoeken en om u naar het stamhoofd te brengen. Hierop vluchtte u naar een vriend in Milad. Drie dagen later schreef uw stamhoofd een vonnis uit waarin stond dat de stam afstand van u deed en dat u gedood mocht worden. Zowel uw belagers als uw vader ontvingen van dit vonnis een kopie. U werd hiervan telefonisch op de hoogte gebracht door uw jongere broer. U bleef drie à vier maand bij deze vriend in Milad. In juli 2014 ging u naar uw neef in Al-Hira. U werkte er verschillende maanden op een bouwproject. In de tweede helft van maart 2015 liep het bouwproject van uw neef ten einde en keerde u terug naar uw vriend in Milad. Hier bleef u tot aan uw vertrek op 29 juni 2015.

Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute, kwam u in België aan op 18 juli 2015 en vroeg asiel aan op 22 juli 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een document van de verkiezingen, een woonstkaart, een rantsoenkaart, een vonnis van uw stamhoofd en een medisch attest uit België dat uw verwondingen beschrijft.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving omwille van uw werk als alcoholverkoper. U vreest dat u bij terugkeer naar Irak zult worden gevisieerd door leden van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH) omdat u alcohol zou hebben verkocht in Najaf.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Ten eerste legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die het begin van uw problemen zouden hebben ingeluid, namelijk de dreigbrief die u zou hebben ontvangen en het daaropvolgende incident waarbij u zou zijn neergestoken. Zo bleek u niet te weten hoeveel tijd er tussen beide gebeurtenissen zou zijn verstreken; u twijfelde of het ging om één of twee dagen (CGVS, p. 7, 15). Dit is niet geloofwaardig. Het is immers een wezenlijk verschil of u meteen de dag na de dreigbrief reeds zou zijn aangevallen en neergestoken of pas twee dagen later. In het eerste geval zou dit betekenen dat u na de dreigbrief de volgende dag opnieuw uw werk als alcoholverkoper hervatte en dat u meteen nog diezelfde eerste werkdag werd neergestoken. In het tweede geval zou dit betekenen dat u na de dreigbrief uw werk hervatte en dat u die eerste werkdag zonder incidenten zou zijn doorgekomen. Gezien u de dag voordien nog per dreigbrief bedreigingen op uw privéadres zou hebben ontvangen om met uw werk te stoppen, kan men zich indenken dat het volmaken van die eerste werkdag zonder dat er zich toen problemen zouden hebben voorgedaan toch enige opluchting met zich mee zou hebben gebracht. Gelet op deze overwegingen kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich wel zou herinneren of u meteen de dag na de dreigbrief werd aangevallen en neergestoken, dan wel dat u eerst nog een dag zonder problemen zou hebben kunnen werken en dat u pas de dag daarop zou zijn aangevallen. De vaststelling dat u beweert zich niet meer te herinneren of u de eerste dan wel de tweede dag na de dreigbrief werd aangevallen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over uw reactie op de dreigbrief weinig overtuigend en doorleefd. U zei dat u op een bepaalde dag, zo'n twee maanden nadat u begonnen was met het verkopen van alcohol, een dreigbrief ontving, maar dat u er 'niet zoveel aandacht aan schonk' omdat u dacht dat het 'zomaar iets was' (CGVS, p. 14). Uw verklaring als zou u niet al te zwaar hebben getild aan deze dreigbrief klinkt bijzonder onaannemelijk, zeker gelet op de context zoals u die zelf hebt geschetst. U verklaarde dat de consumptie en de verkoop van alcohol in Najaf, één van de heiligste plaatsen voor de sjiieten (CGVS, p. 18), verboden is en dat dit ook effectief gevaarlijk is. U zei ook dat er heel veel milities actief zijn in Najaf en dat men voor het verkopen van alcohol zelfs vermoord kan worden (CGVS, p. 8). Toen u de dreigbrief zou hebben ontvangen, zou ook uw vader u hebben gezegd dat het gevaarlijk was en zou hij u hebben verboden om naar buiten te gaan omdat hij vreesde voor uw veiligheid (CGVS, p. 7). In een dergelijke context lijkt het dan ook geheel niet aannemelijk dat u geen aandacht of belang zou hebben geschonken aan de schriftelijke bedreigingen die u op u thuisadres zou hebben ontvangen.

Ten derde legde u inconsistente verklaringen af over het tijdsverloop tussen het incident waarop u zou zijn neergestoken en waarna u zou hebben beslist om met uw werk te stoppen en het moment waarop u uw activiteiten als alcoholverkoper zou hebben hervat.

Zo verklaarde u zowel tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u na het steekincident drie maanden zou zijn gestopt met uw werk alvorens

opnieuw te beginnen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS p.13, 17). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u begin augustus 2013 (u schatte zo rond 3, 4 of 5 augustus 2013) de dreigbrief zou hebben ontvangen, waarna u werd neergestoken, en dat u pas begin januari 2014 opnieuw zou zijn begonnen met uw werk als alcoholverkoper. Volgens deze versie van uw verhaal zou u dus vijf maanden zijn gestopt met het verkopen van alcohol in plaats van drie maanden. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw verklaring dat u drie maanden gestopt zou zijn met werken slechts gebaseerd was op een schatting. U zei dat het ging om een 'benadering met een foutenmarge of één of twee maanden' (CGVS, p. 23-24). Deze uitleg overtuigt niet. Er dient te worden opgemerkt dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal aangaf dat er slechts drie maanden verstreken zouden zijn tussen het steekincident en met moment waarop u uw werk hervatte. Het lijkt weinig aannemelijk tot u tot tweemaal toe een dergelijke verkeerde 'benadering' zou geven van het tijdsverloop tussen beide gebeurtenissen. Daarenboven bleek dat u voor wat betreft andere gebeurtenissen in uw verhaal wel degelijk de exacte data of termijnen opgaf, bijvoorbeeld bij het vertellen over uw reisroute (CGVS p.11), over het ontvangen van de dreigbrief (CGVS p.13), over de periode tussen het hervatten van uw werk in januari 2014 en uw hernieuwde problemen met de leden van AAH en het stamhoofd in maart 2014 (CGVS, p. 12, 17) en het einde van het project in Milad (CGVS p. 20).

Ten vierde lijkt uw gedrag nadat uw stamoudste in maart 2014 zou hebben beslist om officieel afstand van u te nemen, wat betekende dat u niet langer door de stam werd beschermd en dat u dus ongestraft vermoord kon worden door uw belagers, moeilijk verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging. Zo moet worden vastgesteld dat u na dit moment in maart 2014 nog meer dan een jaar in de buurt van Najaf bleef wonen alvorens u eind juli 2015 uit Irak zou zijn vertrokken. U zei dat u vanaf 5 maart 2014 eerst drie maanden bij een vriend in Milad, een buitenwijk van Najaf, verbleef. Vervolgens zou u in juli 2014 naar al-Hira, een dorp nabij Najaf, zijn gegaan. Daar zou u ongeveer zes of zes-en-een-halve maand zijn gebleven, terwijl u op een bouwwerf werkte met uw neef, alvorens u terug zou zijn gekeerd naar Milad, waar u nog enige tijd zou hebben verbleven tot uw vertrek uit het land eind juli 2015 (CGVS, 13-14, 20-21). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u enerzijds nog meer dan een jaar in de buurt van Najaf bent gebleven, terwijl u anderzijds beweerde dat u toen een acute vrees kende om te worden vermoord door milities – u vertelde in dit verband overigens dat de milities u overal in het land kunnen vinden en dat ze op het moment dat u ondergedoken leefden ook nog actief naar u op zoek waren (CGVS, p. 21-23). Toen u werd gevraagd waarom u nog niet vertrok uit het land na de beslissing van uw stamoudste, antwoordde u dat u in maart 2014 nog niet de mogelijkheid had om te vluchten omdat u toen nog niet over genoeg geld zou hebben beschikt. Daarom zou u nog enige tijd bij uw neef in al-Hira hebben verbleven om te werken en geld te verzamelen (CGVS, p. 20). Het Commissariaat-generaal meent dat dergelijke uitleg geen afdoende en overtuigende verklaring vormt voor uw langdurige verblijf in Irak na uw beweerde problemen. Er dient immers te worden opgemerkt dat u na het beëindigen van uw werk bij uw neef nog terugkeerde naar Najaf en dat u daar nóg meer dan drie maanden zou hebben verbleven, hetgeen weinig aannemelijk lijkt indien u toen effectief een acute en ernstige vrees zou hebben gekend om te worden vermoord. Voorts kan worden gewezen op het feit dat u ook inconsistente verklaringen aflegde over de chronologie van de periode waarin u ondergedoken zou hebben geleefd. Hoewel u in eerste instantie verklaarde dat u zes of zes-en-een-halve maand (CGVS, p. 13, 21) bij uw neef in al-Hira zou hebben verbleven, blijkt uit uw overige verklaringen dat u in juli 2014 naar al-Hira zou zijn vertrokken (CGVS, p. 20) en dat u daar tot 15 maart 2015 zou zijn gebleven (CGVS, p. 22), wat neerkomt om ongeveer negen maanden. Toen u geconfronteerd werd met deze inconsistentie, verklaarde u opnieuw dat het slechts om benaderingen ging (CGVS, p. 23-14). Om redenen die in deze beslissingen reeds zijn aangehaald, is deze uitleg niet afdoende. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de verkiezingskaart, de voedselrantsoenkaart en de bewonerskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst uit Najaf, doch deze feiten op zich worden niet betwist. Het medisch attest dat u voorlegt, opgemaakt op 21 september 2015 door Dr. De M. Stephanie, Centrumarts van Fedasil Poelkapelle, beschrijft de littekens van verwondingen die u in het verleden heeft opgelopen. Een medisch attest met vaststellingen dat u bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen als gevolg van messteken kan echter niet aantonen dat u deze verwondingen zou hebben opgelopen in de door u geschetste context. Verder legde u nog een vonnis voor, uitgereikt door uw stam, om aan te tonen dat uw stam u zou hebben verstoten omwille van de vervolging door AAH. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relatieveert.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de al-Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het gevaar aan de hand van zijn uitleg kon inschatten. Verzoeker zette zijn relaas uiteen, gaf veel details en vindt het vreemd dat verweerder zijn verklaringen niet +-----doorleefd acht.

Verweerder stelt ten onrechte dat verzoeker in de buurt van Najaf bleef en dat zijn vrees daardoor wordt ondermijnd. Hij gaf aan dat Hira en Milad ver van het centrum van Najaf lagen. Verder leefde hij ondergedoken en kwam hij nooit buiten. Volgens verzoeker is het waarschijnlijk dat de milities nooit achter het adres van zijn vriend kwamen en hun onderzoek niet tot in Hira leidden.

De dreigbrief bleef vrij anoniem. Verzoeker kon niet iemand in het bijzonder vrezen en besloot dus om er, ondanks de angst van zijn vader, geen verdere aandacht aan te geven.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Hij concludeert dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid geschonden zijn.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met het verwijzen naar en het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 EVRM. Hij verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het EHRM. Tevens verwijst hij inzake het begrip 'intern gewapend conflict' naar het arrest van het HvJ in de zaak "*Aboucabar Diakité tegen het CGVS*" van 30 januari 2014. Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst hij andermaal naar laatstgenoemd arrest en naar het arrest van het HvJ in de zaak "*Noor Elgafai tegen Staatssecretaris van Justitie*" van 17 februari 2009. Aangezien het HvJ geen verdere aanwijzingen heeft gegeven aan de nationale autoriteiten om hen te begeleiden het vereiste niveau van geweld concreet te evalueren, meent verzoeker dat de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot wijdverbreid geweld leerzaam is op dit punt, en in het bijzonder haar arrest van 28 juni 2011 "*Sufi en Elmi tegen VK*". Hoewel het begrip 'willekeurig geweld' vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip 'algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM', is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Najaf sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker verwijst naar de "*bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting*". Hij vraagt zich af of de argumentering van het CGVS ver genoeg werd onderzocht en onderbouwd. Dat geweldfeiten sporadisch zijn, neemt niet weg dat ze nog gebeuren. Dat het aantal burgerslachtoffers lager ligt neemt niet weg dat er nog een considerabel aantal burgerslachtoffers vallen.

Verzoeker verwijt het CGVS dat het slechts informatie van 2014 en mei 2015 hanteert en geen bronnen hanteert die de actuele situatie in ogenschouw nemen. Het is, gelet op de toestand in Irak, nochtans noodzakelijk om zich te baseren op actuele bronnen. Het CGVS geeft niet aan wat er bedoeld wordt met 'ernstig'. "*Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen*". Verzoeker vervolgt: "*Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006-2007"*".

Inzake de bereikbaarheid van Najaf, wijst verzoeker op de relatief beperkte afstand tussen deze regio en Bagdad (150 km). Dit is niet veel en maakt volgens hem dat Najaf "*niet echt als deel van Zuid-Irak kan worden gezien*". Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens hem blijft verweerder te vaag en algemeen in de beschrijving van de gevaren in Irak, "*zonder haar beweringen met echt absolute cijfers te staven*". Volgens hem blijft de werkelijke staat van de situatie in Najaf een raadsel. Tevens is er geen mogelijkheid om zonder bijkomende onderzoeksmaatregelen aan te duiden of de regio veilig kan worden bereikt of niet.

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijt verweerder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014.

Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de kwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel.

Verzoeker baseert zich verder op de schending van artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Volgens hem stelt verweerder ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak.

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker enkele beleidsnota's inzake Irak bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-6).

2.2. Verweerder legt op 29 februari 2016 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie neer: de “COI Focus IRAK Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verweerder stelt dat uit deze informatie blijkt dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Verzoeker stelt omwille van zijn werk als alcoholverkoper problemen te hebben gekend. Deze problemen zouden zijn begonnen wanneer hij een dreigbrief ontving. In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter terecht gemotiveerd:

“Ten tweede bleken uw verklaringen over uw reactie op de dreigbrief weinig overtuigend en doorleefd. U zei dat u op een bepaalde dag, zo’n twee maanden nadat u begonnen was met het verkopen van alcohol, een dreigbrief ontving, maar dat u er ‘niet zoveel aandacht aan schonk’ omdat u dacht dat het ‘zomaar iets was’ (CGVS, p. 14). Uw verklaring als zou u niet al te zwaar hebben getild aan deze dreigbrief klinkt bijzonder onaannemelijk, zeker gelet op de context zoals u die zelf hebt geschetst. U verklaarde dat de consumptie en de verkoop van alcohol in Najaf, één van de heiligste plaatsen voor de sjiieten (CGVS, p. 18), verboden is en dat dit ook effectief gevaarlijk is. U zei ook dat er heel veel milities actief zijn in Najaf en dat men voor het verkopen van alcohol zelfs vermoord kan worden (CGVS, p. 8). Toen u de dreigbrief zou hebben ontvangen, zou ook uw vader u hebben gezegd dat het gevaarlijk was en zou hij u hebben verboden om naar buiten te gaan omdat hij vreesde voor uw veiligheid (CGVS, p. 7). In een dergelijke context lijkt het dan ook geheel niet aannemelijk dat u geen aandacht of belang zou hebben geschonken aan de schriftelijke bedreigingen die u op u thuisadres zou hebben ontvangen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat de dreigbrief vrij anoniem bleef, kan immers hoegenaamd niet verklaren waarom hij deze dreigbrief, die in de voormelde, door hem zelf geschetste context en op zijn thuisadres zou zijn afgeleverd, niet serieus nam.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig ongemoeid waar inzake zijn asielmotieven gesteld wordt dat (i) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de chronologie van de gebeurtenissen die het begin van zijn problemen zouden hebben ingeluid; (ii) hij inconsistente verklaringen aflegde over het tijdsverloop tussen het incident waarbij hij zou zijn neergestoken en het moment waarop hij zijn werkzaamheden als alcoholverkoper zou hebben hervat; (iii) hij inconsistente verklaringen aflegde over de chronologie van de periode waarin hij ondergedoken zou hebben geleefd; (iv) de neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich daarnaast op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Zo wordt in het door verzoeker zelf geciteerde arrest van het HvJ van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”* (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, § 43). Verder blijkt het voorgaande duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak met recht gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de al-Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er

beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten.

In tegenstelling met wat hij voorhoudt, blijkt uit de voormelde landeninformatie vooreerst genoegzaam dat Najaf weldegelijk deel uitmaakt van Zuid-Irak en op een vlotte en veilige manier bereikbaar is zowel over de weg als via de in Najaf en elders in Zuid-Irak gelegen internationale luchthavens.

Waar verzoeker poneert dat verweerder de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet staaft met de nodige cijfers, dient voorts te worden vastgesteld dat dit een loutere miskenning vormt van de hoger aangehaalde landeninformatie.

Waar verzoeker verwijst naar de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat de hierin geuite vraag om Iraakse staatsburgers niet naar hun land van herkomst gedwongen terug te sturen hoofdzakelijk kadert in het licht van het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern hervestigingsalternatief. Verder wordt in voormelde informatie in punt 27 gesteld: “(...) *When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)*”. Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van bijna anderhalf jaar geleden, wordt in voormelde landeninformatie en in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden.

Verzoeker beperkt zich er voor het overige toe te stellen dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is niet langer actueel zou zijn. In dit kader dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zelf geen andersluidende informatie bijbrengt en niet aantoonde dat de situatie sedert mei 2015 dermate zou zijn verslechterd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De journalistieke bron die hij citeert heeft het over de situatie in Irak in het algemeen en laat niet toe conclusies te trekken inzake de situatie in Zuid-Irak. De beleidsnota's bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-6) stellen dan weer dat de situatie in Zuid-Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormelde bepaling. Daarenboven blijkt uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) duidelijk dat de situatie in Najaf, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, hoegenaamd niet kan worden beschouwd als een situatie waarin artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden. De veiligheidsmaatregelen in Najaf werden opgedreven. Najaf is stevig in handen van de Iraakse autoriteiten en er vinden in de regio geen directe confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Er vinden in Najaf nagenoeg geen zware veiligheidsincidenten plaats en er vallen bijna geen burgerslachtoffers.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS